

Pere Borràs: "Em roben més el cor les persones que els llocs"

Ds, 13/02/2016 per Catalunya Religió

([Fundació Salut Alta](#)) Pere Borràs és jesuïta, teòleg, pedagog, humanista. Del Barça i catalanista. Actualment viu al Clot, on col·labora a l'escola i a la comunitat cristiana. És el delegat de la PAL-Besòs dels jesuïtes, de la qual forma part la Fundació Salut Alta, que li dedica aquesta entrevista. El que més fa i més li agrada és fer acompanyaments, formacions i cursos; un que recorda amb molta estima és el que va fer fa poc a l'escola amb personal de serveis... i és que a l'escola tothom educa!

Pere, què et va portar a fer-te jesuïta?

Els meus pares no volien. Jo era monitor, catequista, feia colònies... i sentia una gran satisfacció, molt de goig de fer aquest tipus de feina. Em vaig dir "ostres, això m'agradaria viure-ho tota la vida". Aquest va ser el motoret. Coneixia algun jesuïta... i això em va impulsar. Era l'any 65.

I els pares no volien?

No, s'hi van oposar. Jo no volia trencar la relació amb la família, que era molt bona, així que vaig pensar de deixar-ho córrer. Al final els meus pares em van dir "Mira, no et volem fer la vida impossible. Si vols això, prova-ho. I si no et funciona, no passa res."

...i ho vas provar.

Mirat amb perspectiva, crec que es pensaven que això seria una separació molt bèstia, que no em veurien mai més... I resulta que qui més es va poder dedicar als meus pares quan ja eren grans vaig ser jo, perquè estava més lliure. Però aquell primer moment va ser durillo.

Quina ha estat la teva trajectòria vital?

Jo vaig entrar al noviciat a Raimat. Vaig estar a Aranjuez fent humanitats, en el que va ser el final d'un sistema, d'un pla d'estudis. Era el maig del 68. Quan vaig venir a Barcelona va ser un moment de canvi molt fort: vam passar de viure a Sant Cugat, en una casa gran i tancada amb molta gent, a viure en barris i comunitats petites. Vam viure a Collblanc, Torrossa, al carrer Graner i Joventut (eren els anys 70). Érem estudiants de teologia, col·laboràvem a la parròquia del barri, fèiem vida comunitària... era l'època del franquisme i vam viure moltes aventures.

Llavors vaig anar a fer la llicència a París, i després vaig haver de fer de capellà castrense 15 mesos. Llavors em van destinar a Hostafrancs.

Amb quanta gent has viscut?

Bufff... sense comptar les cases més grans, potser amb 70 o 80 persones... La convivència és més fàcil del que sembla, la gent és molt bona. Una senyora que ens feia el dinar a l'Hospitalet ens deia "no entiendo cómo vosotros, siendo tan diversos os lleváis tan bien".

Seguim amb la trajectòria.

Dels 35 als 45 anys (la millor etapa) vaig estar a tope en una escola a Hostafrancs, i amb pastoral de joves. M'encarregava de formació de jesuïtes, persones que volien ser jesuïtes parlaven amb mi... feia feina de coordinació i coses d'aquestes. Al cap de deu anys de molta brega i molt follón allà, vaig estar sis anys al Casal Lloïola. En un moment donat em van fer mestre de novicis: els que volen entrar a la Companyia i fan un any de "nuviatge". Venien de País Basc, Navarra i Països Catalans al noviciat de Saragossa.

Llavors em van fer provincial.

"Et van fer"?

Això no es tria. Es fa un sondeig a tota la província, ve un delegat del General de Roma, es fa una terna i el General escull algú segons els informes que té. Jo ja havia participat en una Congregació general a Roma. Com a provincial vaig gaudir: toques totes les tecles possibles de tot.

Quina tecla et va agradar més?

Parlar amb les persones, animar-les... I la diversitat: vas a una reunió a ESADE i després a una reunió al Raval; viatges molt: vaig estar a Bolívia, a Pequín, a Libèria, a Bombai, per Europa...

I el més dur?

Prendre decisions. I l'acompanyament de persones que no estan bé.

I seguim...

Després de provincial vaig ser destinat a Bellvitge. Sent provincial ja hi vivia: així tocava una altra realitat. Però al cap de dos anys em van tornar a Llúria com a superior de la casa. En aquesta època vaig col·laborar sempre amb Jesuïtes Educació, l'Horitzó 2020... I el curs passat ja vaig venir aquí al Clot.

Ara només et falta Badalona!

Home, home...

Com et defineixen?

Senzill, proper i profund.

I com no et defineixen?

No sóc pràctic, ni organitzador. No sóc executiu, no sé per on començar. Per sort, ningú no m'ho demana... i no cal posar-se a sobre tasques que no et demana ningú,

oi? Jo sóc més aviat visionari i intuïtiu.

Això s'aprèn o et ve donat?

Em reconec moltes coses dels meus pares, però també he après molt. He tingut molts mestres, i això et va configurant. Jo crec que si no hagués estat jesuïta no hauria guanyat tant de tantes persones amb qui he viscut, treballat, parlat... que m'han anat transmetent sense voler.

Es comparteix molt en una comunitat?

Hi ha de tot. Però mira, hi ha un roce, un dia a dia que és el més interessant... el més important és el dia a dia, com a les famílies. I per sort, tenim comunitats molt poc regulades. Ens distribuïm com volem i com podem. Això els jesuïtes joves no ho entenen massa... jo tampoc no ho entenia. Quan un és jove busca més escalfor comunitària. Jo de jove recordo compartir molt, molt: dormir en pisos cutres, amb lliteres...

Dels llocs que has viscut, quin t'ha robat el cor?

No ho sabria dir.... em roben més el cor les persones que els llocs. Recordo molta gent que ha estat mestra sense adonar-se'n. Jo tinc un grup de revisió de vida, ens reunim cada trimestre i posem en comú la nostra vida, tal com raja. Ens coneixem de tota la vida!

Ens pots explicar què és un acompanyament espiritual?

És ajudar a les persones a que es vagin trobant a sí mateixes i a Déu a la seva vida. Es barreja la psicologia, la humanitat, la fe... i tu has d'ajudar a la persona a integrar-ho tot.

I un jesuïta també rep acompanyament...

És clar, és clar.

Algun descobriment com a jesuïta?

Sóc molt conscient del valor que té la vida religiosa i del valor que té el matrimoni. Són valors complementaris. Un descobriment va ser, tractant amb la gent, que les persones casades tenen la mateixa soledat vital que jo. He patit moltes situacions amb les persones a qui he acompanyat.

També que el celibat no és un sacrifici, és una manera de viure l'amor; s'ha de practicar, no és un tancament. Ens permet tenir una vida d'entrega als altres.

Somio que tot això tingui continuïtat, que no depengui de les persones.

Hi ha alguna cosa que saps que no faràs i que t'hauria agradat?

Haver estat un escriptor de novel·les! De novel·les costumistes. M'agrada la història, i sóc molt observador.

Un llibre que ens recomanes?

Ai, ai, ai... *El déu de les sorpreses*. T'ho dic perquè el tinc aquí ara. També les

obres completes de **Maragall**. Però si m'han de portar algun dia en una illa deserta, m'enduré la Bíblia. O *Enseñanzas de la edad*, de **José María Valverde**. Sobretot una poesia que es diu *Preámbulos de la fe*.

I un lloc per visitar?

Borredà!

I una persona per conèixer?

Et diria Jesús... Sant Ignasi, Francesc Xavier... Els meus pares, els meus germans... Tu mateixa... Molta gent, molta gent.

A la Salut Alta no hi has viscut però l'has viscut molt properament. Quin somni tens per la Salut Alta?

La Salut Alta és molt millor del que m'imaginava fa 10 anys. És una meravella! Somio que tot això tingui continuïtat, que no depengui de les persones; que hi hagi bona relació entre els jesuïtes i els laics. Que tot sumi, que no vagi cadascú per la seva banda i que tinguin una mateixa visió i esperit. Això somio.